

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 20CoP/180/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118204002
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1118204002.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členov senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej, vo veci starostlivosti o maloletého t.č. plnoletého: N. H., narodený dňa XX.XX.XXXX, bytom: I. Č.. XX, XXX XX H., zastúpený opatrovníkom: Úradom práce sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, Odbor sociálnych vecí a rodiny, Oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, so sídlom: Vazovova č. 7/A, 816 16 Bratislava, dieťa rodičov, otca: V.. N. H., narodený dňa XX.XX.XXXX, trvalý pobyt: I. Č.. XX, XXX XX H., bydlisko a adresa na doručovanie: G. Č.. XX, XXX XX H., zastúpený právnym zástupcom: Mgr. Peter Arendacký, advokát, so sídlom: Železničarska č. 13, 811 04 Bratislava, matky: V.. Z.. I. H., rodená S. N., T.. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt a bydlisko: I. Č.. XX, XXX XX H., zastúpená právnym zástupcom: JUDr. Pavol Torňoš, advokát, so sídlom: Tomášikova č. 50/D, 831 03 Bratislava, v konaní o návrhu matky na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému t.č. plnoletému N. H., narodenému dňa XX.XX.XXXX, na čas do rozvodu, na odvolanie otca voči rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12. decembra 2019, č.k. 3P/31/2018-1097, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12. decembra 2019, č.k. 3P/31/2018-1097 vo výroku o výživnom mení tak, že otec je p o v i n n ý platiť výživné na plnoletého N. H., nar. XX.XX.XXXX v sume 200,- € mesačne, počnúc dňom 01.03.2018 do 07.05.2021 k rukám plnoletého syna.

II. Zročné výživné na plnoletého N. H. za obdobie od 01.03.2018 do 07.05.2021 vo výške 5.745,15 € je otec p o v i n n ý zaplatiť do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku k rukám plnoletého N..

III. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 12.decembra 2019, č. k. 3P/31/2018 -1097 rozhodol tak, že zveril maloletého t.č. plnoletého N. H. (t.č. H.), narodeného dňa XX.XX.XXXX, do osobnej starostlivosti matky, s tým, že určil, že obaja rodičia budú maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok. Otcovi súd prvej inštancie uložil povinnosť prispievať na výživu maloletého t.č. plnoletého N. H., narodeného dňa XX.XX.XXXX sumou 200,- € mesačne od 01.03.2018 titulom bežného výživného ktorú sumu uložil otcovi povinnosť uhrádzať vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Zročné výživné na maloletého t.č. plnoletého N. H., narodeného dňa XX.XX.XXXX, za obdobie od 01.03.2018 do 01.12.2019 v sume 2.100,- € uložil otcovi povinnosť zaplatiť v mesačných splátkach vo výške 50,- €, ktoré je povinný platiť vždy do 15. dňa kalendárneho mesiaca vopred k rukám matky spolu s bežným výživným. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, navrhovateľka, matka maloletého N., sa návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 01.03.2018 domáhala úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, na čas do rozvodu manželstva rodičov maloletého. Žiadala, aby súd zveril maloletého do jej osobnej starostlivosti, otcovi maloletého uložil povinnosť platiť na výživu maloletého výživné 260,- € mesačne vždy do 15-teho dňa mesiaca vopred k rukám matky, a styk otca s maloletým, aby súd neupravoval a ten bol realizovaný na základe dohody rodičov. Navrhovateľka v návrhu žiadala o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu i k staršiemu synovi I. V. H., nar. XX.XX.XXXX, ktorý deň po podaní návrhu na súd nadobudol plnoletosť. Súd uznesením č.k. 3P/31/2018-71 zo dňa 07.06.2018, právoplatným dňa 25.06.2018, č.l. 71, vylúčil návrh na určenie výživného na plnoletého I. V. H., na samostatné konanie.

3. Matka v návrhu uviedla, že s otcom maloletého uzatvorili manželstvo dňa 29.02.1992. Počas manželstva sa im narodili traja synovia najstarší plnoletý Z. H., nar. XX.XX.XXXX, stredný plnoletý I. V. H., nar. XX.XX.XXXX a najmladší maloletý N. H., nar. XX.XX.XXXX. Najstarší syn Z. H. je už pracujúci. Stredný syn I. V. H., je študentom X. ročníka na Strednej priemyselnej škole strojníckej, Fajnorovo nábrežie č. 5, Bratislava. Maloletý je žiakom X. ročníka Základnej školy Mudroňova, Mudroňova č. 83, Bratislava. S otcom maloletého žila v spoločnej domácnosti až do konca septembra 2017, a to i napriek dlhoročným a častým partnerským rozporom a nezhodám. Dňa 30.09.2017 sa otec maloletého z bytu odsťahoval a dňa 29.12.2017 podal návrh na rozvod ich manželstva. Vec je vedená na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 3P/211/2017. Byt, v ktorom ostala bývať s maloletým a stredným synom, je od roku 1998 vo výlučnom vlastníctve otca maloletého. Vo veci bytu, jeho užívania sa rodičia maloletého nevedia dohodnúť, sú medzi nimi nezhody. Od januára 2018 otec na maloletého i na stredného syna platí mesačné výživné na každého po 100,- €. Otec hradí náklady na bývanie vo výške 184,- € mesačne ako zálohový poplatok do fondu opráv správcovi. Od 04.04.2018, kedy otec nechal odpojiť elektriku a plyn v byte, poplatok za plyn a elektriku spolu vo výške 110,- € hradí matka. Matka žiadala, aby otec platil na maloletého výživné 260,- € mesačne. Mesačné náklady na maloletého matka vyčíslila nasledovne - obedy 30,- €, ZRPŠ 3,50 €, električka 12,10 €, školské potreby 4,- €, pevný internet doma 5,- €, mobil 14,99 Eur, turistický krúžok 15,- €, plávanie 33,- €, nákupy na varenie 12,- €, športové potreby na turistiku 5,- €, divadlo, kino, koncerty 5,- €, poplatky za energie v byte 71,- €, stravovanie 198,- €, stravovanie počas víkendov 112,- €, oblečenie a obuv 20,- €, dovolenky počas celého roka 85,- €, vitamíny a lieky 8,- €, bežná spotrebná drogeria 5,- €, spolu 639,- €. Matka maloletého od roku 2012 pracuje ako samostatne zárobkovo činná osoba ako realitná maklérka pre realitnú kanceláriu W., Z.. G.. Jej mesačné príjmy sú variabilné a závisia od vykonaných realitných obchodov, za ktoré dostáva od realitnej spoločnosti províziu. Jej priemerný mesačný príjem za rok 2016 na základe daňového priznania je 851,47 €. Nie je vlastníčkou žiadnej nehnuteľnosti, ani osobného motorového vozidla. Príjmy otca maloletého navrhovateľke nie sú známe. Maloletý je vo veku, kedy sa už vie rozhodnúť o tom, s ktorým rodičom chce bývať. Maloletý chce bývať s navrhovateľkou, preto žiada na čas do rozvodu o zverenie maloletého do jej osobnej starostlivosti. Vzťah maloletého s otcom je celkom dobrý, komunikujú spolu, maloletý si dohaduje stretnutia s otcom už sám, preto matka maloletého navrhla, aby súd styk otca s maloletým neupravoval.

4. Matka počas konania doplnila svoje vyjadrenie a uviedla, že maloletý od septembra 2018 nastúpil do 1. ročníka na súkromnú Strednú hotelovú školu HOST, Riazanská č. 75, Bratislava. Škola umožnila platiť mesačne splátky ako príspevok na štúdium vo výške 115,- €. Matka počas konania zaktualizovala náklady na maloletého za september 2018. Náklady na maloletého predstavujú - obedy 3,50 €, jednorazové zápisné do strednej školy 35,- €, TPP a TEO za desať mesiacov spolu 120,- € mesačne 12,- €, životológia ročný poplatok 100,- €, mesačný poplatok 10,- €, mesačné školné 115,- €, električka na 12 mesiacov 118,89 €, mesačne 9,9 €, školské potreby, jednorazová platba za oblečenie 77,90 € + 20,- €, mesačne 8,- €, pevný internet doma, ktorý je potrebný ako pomôcka do školy 5,- € mesačne, mobil paušál 14,99 €, šport a kultúra 73,60 € spolu, strava cez týždeň spolu 22 dní za mesiac 154,- €, strava za víkendy v mesiaci spolu 80,- €, oblečenie a obuv 20,- €, dovolenky, výlety cez rok 25,- €, vitamíny a lieky 8,- €, drogeria 5,- €, bývanie a poplatky za elektriku 16,- €, spolu 595,- €. Matka ďalej uviedla, že otec od 01.03.2018 platí zálohovú platbu za byt vo výške 184,07 €, preto súhlasila s tým, aby sa do výživného započítala čiastka 61,30 Eur (184,07 € : 3 osoby) ako príspevok otca na bývanie maloletého.

5. Otec maloletého sa k návrhu matky vyjadril písomným podaním v rámci ktorého uviedol, že z bytu sa neodšťahoval dobrovoľne, ale z dôvodu nezhôd medzi ním a synom I. V. H., ktorý ho mal i

fyzicky napadnúť. Správanie stredného syna, bolo podľa otca, podporované navrhovateľkou a hrozilo mu zo strany syna ublíženie na zdraví. Byt, v ktorom ostala navrhovateľka spolu s deťmi bývať, sú v jeho výlučnom vlastníctve. S navrhovateľkou sa snažil usporiadať ich bývanie v tomto byte z dôvodu, že jeho finančná situácia mu nedovoľovala platiť náklady spojené s užívaním bytu vo výške 310,- € mesačne a nájomné za priestory, kde sa presťahoval vo výške 500,- € mesačne. Navrhovateľka nechcela vec riešiť komplexne, nechcela uzavrieť nájomnú zmluvu k bytu, kde býva aj s deťmi, nechcela sa dohodnúť, dokedy si vyrieši jej bytovú situáciu, aby sa vysťahovala a on mohol svoj byt užívať. Zdravotný stav maloletého je výborný, preto podľa otca nepotrebuje žiadne ďalšie výdavky na jeho zdravie. Otec namietal náklady na vitamíny a lieky vo výške 8,- €, tak ako ich vyčíslila matka maloletého, pretože podľa otca je zdravotný stav maloletého výborný a tieto náklady sú tak nedôvodné a ani matkou nie sú preukázané. Rozporoval i náklady na plávanie maloletého vyčíslené matkou na 33,- €, keďže podľa otca maloletý chodil na plavecký krúžok zadarmo, rodičia mu ho nehradili. Náklady na maloletého, tak ako ich vyčíslila matka v návrhu a v tabuľke nákladov priloženej k návrhu, otec rozporoval z dôvodu, že nie je možné ich riadne identifikovať a následne zrátať. Otec spochybňoval všetky tieto náklady a ich výšku, považoval ich za nadhodnotenú a neúčelnú. Otec uvádzal, že s maloletým mal dobrý vzťah, a potom ako v byte dal odpojiť elektriку dňa 04.04.2018 s ním prestal komunikovať. Žiadal maloletého zveriť do jeho osobnej výchovy. Otec uviedol, že navrhovateľka v marci 2018 (od 01.03. 2018) vrátila živnosť a je nezamestnaná. Nemá vlastné bývanie, neplatí odvody do sociálnej a zdravotnej poisťovne. Otec je zamestnaný od 10.04.2017 na I. Y. G., T. G. Č.. XX, XXX XX. Čistá mesačná mzda od 01/2018 do 06/2018 je 1.049,37 € a čistý mesačný príjem za obdobie od 01/2018 do 06/2018 je 1.082,68 €.

6. Otec v priebehu konania žiadal zveriť maloletého do jeho osobnej starostlivosti. V prípade, ak by súd tomuto jeho návrhu nevyhovел a zveril maloletého do osobnej starostlivosti matky, navrhoval výživné na maloletého najprv vo výške 30,- € a neskôr 100,- € do 130,- €. Otec v prípade uloženia mu výživného vyššieho ako 100,- €, ktoré už mesačne na maloletého platí, žiadal započítať do dlžné výživného i sumu, ktorú platí maloletému na bývanie a žiadal povolenie platiť dlžné výživné v splátkach, ktoré budú primerané k jeho príjmu. Otec navrhoval zastupovanie maloletého a spravovanie jeho majetku obomi rodičmi alebo iba otcom, keďže počas konania matka navrhovala, aby ako jediná zastupovala maloletého a spravovala jeho majetok.

7. V rámci skutočného stavu súd prvej inštancie zistil, že rodičia dňa 29.02.1992 uzatvorili manželstvo pred bývalým Obvodným úradom Bratislava I. Manželstvo je zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto vo zväzku XX, ročník 1992, na strane XX, pod poradovým číslom XX. U oboch išlo o prvé manželstvo. Rodičom sa počas ich manželstva narodili tri deti, synovia. Najstarší plnoletý Z. H., nar. XX.XX.XXXX, prostredný plnoletý I. V. H., nar. XX.XX.XXXX a najmladší maloletý N. H., nar. XX.XX.XXXX. Maloletý N. v čase podania návrhu bol žiakom 9. ročníka Základnej školy Mudroňova, Mudroňova č. 83, 811 03 Bratislava. Maloletý na základe rozhodnutia riaditeľa Súkromnej odbornej strednej školy HOST, Riazanská č. 75, 831 03, zo dňa 17.05.2018 o prijatí maloletého do prvého ročníka denného päťročného štúdia v odbore hotelová akadémia, od 01.09.2018 navštevuje túto strednú školu. Na základe zmluvy o štúdiu uzatvorenej medzi matkou maloletého ako zákonnou zástupkyňou a školou dňa 23.05.2018 sa platí za školu mesačný príspevok na štúdium vo výške 115,- €. Školné sa zaviazal platiť starý otec maloletého. Maloletý je zdravý, zvýšené výdavky na zdravotnú starostlivosť súd nezistil. Osobnú starostlivosť o maloletého zabezpečuje matka.

8. Matka maloletého má od 23.07.2018 živnostenské oprávnenie na predmet podnikania - sprostredkovanie predaja, prenájmu a kúpy nehnuteľností (realitná činnosť). Živnosť s obchodným menom I. H., s miestom podnikania Y. T. Č.. XXXX/XXA, XXX XX H., je zapísaná v živnostenskom registri Okresného Ú. H. C. Č.. XXX - XXXXX. Má uzatvorenú mandátnu zmluvu s realitnou kanceláriou W., Z. G. Z daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2018 súd prvej inštancie zistil, že príjmy zo živnosti má matka vo výške 11.569,- € a výdavky v sume 8.524,65 €. Uplatnila si daňový bonus v sume 517,44 € na obe vyživované deti. Na obe nezaopatrené deti poberá rodinné prídavky, ktorých výška v roku 2018 bola 23, 68 € na jedno dieťa a v roku 2019 vo výške 24,63 € na jedno dieťa. Matka nevlastní žiadne nehnuteľnosti, ani iné hnutelné veci. Má vyživovaciu povinnosť aj k strednému plnoletému synovi I. V. H..

9. Otec maloletého je zamestnaný od 10.04.2017 ako štátny zamestnanec na Ministerstve kultúry Slovenskej republiky. Otec maloletého je v stálej štátnej službe, vo funkcii hlavný štátny radca, v odbore X.XX Q., v odbore C. M.. Otec maloletého predložil súdu iba prvú stranu služobnej zmluvy a opis

štátnozamestnaneckého miesta. Nepredložil platový dekrét, preto súd prvej inštancie nemal vedomosť o tom, v ktorej platovej triede a platovej tarife sa nachádza. Otec predložil súdu iba právne predpisy, ktorými sa ustanovujú zvýšené platové tarify. Otec predložil súdu potvrdenie od svojho zamestnávateľa, z ktorého vyplýva, že jeho čistá mesačná mzda od 01/2018 do 06/2018 bola 1.049,37 € a čistý mesačný príjem za obdobie od 01/2018 do 06/2018 bol vo výške 1.082,68 €. Otec jeho čistý mesačný príjem od 07/2018 do 01.01.2019 súdu prvej inštancie nepreukázal. Keďže otec neuvádzal počas konania, že by došlo v jeho štátnozamestnaneckom pomere k akejkolvek zmene, súd prvej inštancie mal za to, že tak nedošlo ani k žiadnej zmene jeho platového zaradenia a tak ani k zmene výšky jeho príjmu. Preto súd i za obdobie od 07/2018 až do 01.01.2019 až do momentu rozhodnutia vo veci, vychádzal z čistého príjmu, ktorý otec preukázal za obdobie od 01/2018 do 06/2018. Otec predložil súdu potvrdenie od svojho zamestnávateľa, z ktorého vyplýva, že jeho čistá mesačná mzda od 01/2019 do 09/2019 bola 1.163,52 € a čistý mesačný príjem za toto obdobie bol 1.194,08 €. Otec maloletého je externým študentom doktorandského štúdia na Národohospodárskej fakulte Ekonomickej univerzity v Bratislave s poplatkom 1.000,- € za školský rok. Otec vlastní osobné motorové vozidlo zn. U. Z., rok výroby XXXX, ktoré používa. Otec platí mesačne správcovi bytového domu, kde má vo vlastníctve byt, a kde žije matka so synmi, spoločnosti H. G.. M.. B.., N. XX-XX, XXX XX H., od 01.04.2018 sumu 184,07 € ako zálohovú mesačnú sumu za užívanie bytu. Otec zaplatil za tento byt daň z bytu za rok 2018 vo výške 50,10 € a za rok 2019 sumu 50,10 €. Otec zaplatil za byt i poistenie ". (bytu, domácnosti a občianska zodpovednosť) od 03.10.2017 do 03.10.2018 vo výške 119,- € a za obdobie od 03.10.2018 do 03.10.2019 poistenie vo výške 122,30 €. Do apríla 2018 otec platil i plyn v byte vo výške 61,- € mesačne, poplatok RTVS vo výške 4,64 € mesačne a elektriku 42,- € mesačne.

10. Súd prvej inštancie v rámci skutočného stavu zistil, že otec od 01.03.2018 platí na maloletého N. mesačne výživné k rukám matky vo výške 100,- €. Na plnoletého syna I. V. H., ktorý ešte študuje na strednej škole, platí rovnako od 01.03.2018 mesačné výživné vo výške 100,- €.

11. Matka vyčíslila priemerné mesačné výdavky na odôvodnené potreby maloletého spolu vo výške 595,- €. Matka ďalej uviedla, že otec od 01.03.2018 platí zálohovú platbu za byt vo výške 184,07 €, preto súhlasila s tým, aby sa do výživného započítala čiastka 61,30 € (184,07 Eur : 3 osoby) ako príspevok otca na bývanie maloletého. Súd neuznal výdavok predstavujúci mesačné školné vo výške 115,- €, keďže nejde o výdavok, ktorý by vznikol rodičom, pretože je platený starým otcom maloletého, ktorý sa zaviazal platiť tieto náklady na štúdium maloletého. Matka vyčíslila náklad na bývanie a elektriku vo výške 16,- €, čo nezodpovedá skutočnému výdavku na zabezpečenie bývania maloletého, a jeho nízka výška sa odvíja od toho, že mesačný zálohový prepis za byt, kde maloletý býva platí otec maloletého, ktorý matke s deťmi umožnil dočasne bývať v byte. Avšak je v blízkej budúcnosti veľmi pravdepodobné, že otec, zjavne po nadobudnutí plnoletosti i tretieho najmladšieho syna, bude žiadať matku spolu s plnoletými deťmi, aby si zabezpečili nové bývanie, čo bude znamenať pre matku maloletého zvýšené náklady na zabezpečenie bývania.

12. Kolízna opatrovníčka navrhla aby súd na čas do rozvodu rodičov maloletého zveril do osobnej starostlivosti matky. Už v čase podania návrhu mal maloletý skoro 17 rokov, dňa 21.12.2019 sa stane plnoletým. Maloletý prejavil vôľu žiť s matkou tým, že s ňou stále býva. S otcom mal maloletý dobrý vzťah. Ich vzťah sa zhoršil, keď otec od 04.04.2018 dal odpojiť v byte elektriku a plyn a maloletý bol práve v období prípravy na prijímacie pohovory na strednú školu. Navrhla otcovi uložiť povinnosť výživné vo výške 200,- € mesačne, tak ako to uložil otcovi i tunajší súd v rozvodovom konaní. Navrhla, aby súd neprihliadol pri výdavkoch otca na sumu, ktorá predstavuje splátky za rôzne úvery a pôžičky, ktoré podľa otca vznikli ešte za trvania manželstva a mali slúžiť na bežný život rodiny. Poukázala na to, že výživné na maloletého má prednosť pred všetkými výdavkami otca. Otcom navrhované výživné 30,- €, neskôr 100,- € až 130,- € považovala za nedostatočné a nízke, vzhľadom na vek maloletého a z neho vyplývajúce štandardné potreby.

13. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanovením § 24 ods. 1 až 4, § 25 ods. 1, 2, § 28 ods. 1, 2, § 36 ods. 1, § 62 ods. 1 až 5, § 63 ods. 1 až 3, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1, § 78 ods. 3 Zákona o rodine, § 2 ods. 1, 2, § 52, § 55, § 111 písm. b), c), d), j) a k) Civilného mimosporového poriadku a vecne tým, v otázke zverenia maloletého, skoro 18-ročného mladého muža (21.12.2000 a súd rozhodoval 12.12.2019), rešpektoval faktický stav, že po odchode otca z bytu, ostal maloletý ďalej žiť s matkou v uvedenom byte, ktorá aj po zániku spoločnej domácnosti zabezpečovala osobnú starostlivosť o maloletého. Vzťah maloletého s otcom bol pôvodne dobrý, avšak od momentu

odšťahovania sa otca zo spoločnej domácnosti a najmä od momentu odpojenia električky a plynu otcom v byte, kde maloletý žil, vzťah s otcom ochladol. Maloletý má vek blízky dospelosti, preto aj jeho chladnejší faktický postoj k otcovi zjavne vyvolaný i správaním otca, súd akceptoval a na čas do rozvodu rodičov, zveril maloletého do osobnej starostlivosti matke. V čase rozhodovania súdu o tomto návrhu, rodičia ešte neboli právoplatne rozvedení, aj keď súd prvej inštancie vo veci rozvodu už rozhodol rozhodnutím č.k. 3P/211/2017-695 zo dňa 06.05.2019, avšak obaja rodičia podali proti rozhodnutiu odvolanie.

14. Súd prvej inštancie v otázke zastupovania maloletého a spravovania jeho majetku, rozhodol tak, že maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok na čas do rozvodu manželstva bude matka. V prípade, že maloletý nadobudne plnoletosť ešte pred rozvodom manželstva rodičov, čo sa tak stane 21.12.2019, dňom nadobudnutia plnoletosti maloletého, sa zastupovať a spravovať svoj majetok už bude on sám, bez ohľadu na to, že rodičia ešte nebudú rozvedení. Súd prvej inštancie neakceptoval návrh otca maloletého, aby maloletého zastupovali a spravovali jeho majetok obaja rodičia, a to z dôvodu konfliktných vzťahov medzi rodičmi a konfliktnej komunikácie medzi nimi, a z toho plynúcej pravdepodobnej nemožnosti dohodnúť na čomkoľvek, čo by sa týkalo maloletého. Súd neakceptoval ani návrh otca maloletého, aby maloletého zastupoval a spravoval jeho majetok on sám, a to z dôvodu narušeného vzťahu medzi otcom a maloletým a zhoršenej komunikácie, čo by malo pravdepodobne za následok nemožnosť zo strany otca prijímať rozhodnutia týkajúce sa maloletého zohľadňujúc názor maloletého. Preto súd ustálil, že v záujme maloletého je, ak ho zastupovať a spravovať jeho majetok bude matka, s ktorou má maloletý dobrý vzťah. Súd prvej inštancie v otázke úpravy styku otca s maloletým, zhodne s návrhom oboch rodičov a opatrovníčky maloletého, styk otca s maloletým neupravil. Takýto postup súd prvej inštancie považoval za logický a zdravý, so zreteľom na vek maloletého, ktorý 21.12.2019 dosiahol plnoletosť.

15. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že celé predmetné konanie iniciované matkou vo veci úpravy práv a povinností rodičov voči maloletému na čas do rozvodu, tak ako to jednoznačne vyplýva i z 1095 stranového spisu, sa medzi rodičmi doslova "o boj o výživné otca na maloletého. Rodičia sa síce skoro na ničom, čo sa týkalo maloletého nevedeli dohodnúť (okrem styku otca s maloletým), avšak na jednotlivých pojednávaníach, a v písomných podaniach otec, sa zoberali iba skutočnosťami týkajúcimi sa výšky výživného. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní, dospel k záveru, zhodne ako súd pri rozvode a následnej úprave práv a povinností rodičov k maloletému na čas po rozvode, že výživné v sume 200,- € na maloletého je primerané. Súd ustálil, že takto určená výška výživného zodpovedá možnostiam a schopnostiam otca ako povinného rodiča a odôvodneným potrebám maloletého. Odôvodnené potreby maloletého boli počas konania riadne zistené, matkou vyčíslené, odôvodnené i preukázané. Tieto náklady na maloletého, súd považoval za primerané veku maloletého, jeho potrebe vzdelávania a prípravy na budúce povolanie. Súd prvej inštancie pri určení tejto výšky výživného prihliadol i na skutočnosť, že maloletý býva s matkou v byte vo vlastníctve otca, a otec i platí mesačný zálohový poplatok správcovi bytového domu. Ak by maloletý s matkou bývali v inom byte, kde by musela matka maloletého platiť sama všetky náklady týkajúce sa bývania, súd by zvažoval vyššiu výšku výživného. Súd prvej inštancie pri určení výšky výživného na maloletého prihliadol na osobnú starostlivosť matky o maloletého podľa ustanovenia § 62 ods. 4 Zákona o rodine. Súd vykonal dokazovanie za účelom zistenia skutočných majetkových a zárobkových pomerov oboch rodičov maloletého vrátane zistenia ich schopností a možností. Na základe týchto zistených skutočností, súd prvej inštancie ustálil, že otec maloletého má dostatočné možnosti a schopnosti - dosiahnuté ekonomické vysokoškolské vzdelanie, zvyšovanie vzdelania formou doktorandského štúdia na vysokej škole, dĺžka praxe, možnosť získať v Bratislave dobre platenú prácu vzhľadom na trh práce v tomto meste, možnosť vyššieho zárobku v Bratislave, aby platil súdom určené mesačné výživné 200,- €. Okrem priemerného mesačného príjmu zo štátnozamestnaneckého pomeru vo výške 1.082,68 €, je otec výlučným vlastníkom bytu, kde býva v súčasnej dobe matka s deťmi. Zistené majetkové pomery otca sú významne priaznivejšie ako majetkové pomery matky, ktorá nehnuteľný majetok nevlastní. Súd sa pri hodnotení zárobkových a majetkových pomerov otca stotožnil s tvrdením opatrovníčky maloletého, že pokiaľ otec argumentoval výdavkami, ktoré zo svojho príjmu hradí (mesačné splátky na pôžičky a úvery) bolo potrebné prihliadnuť na ustanovenie § 62 ods. 5 Zákona o rodine, podľa ktorého, má výživné prednosť pred inými výdavkami rodičov a pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča, súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Súd súladne s argumentáciou matky uviedol, že pokiaľ životná úroveň otca dovoľuje, aby si platil výdavky na doktorandské štúdium vo výške 1.000,- € len za jeden školský rok, pričom štúdium trvá päť rokov, sú jeho možnosti a schopnosti dostatočné na to, aby vo veku maloletého, kedy sa pripravuje na svoje

budúce povolenie platil maloletému výživné v sume zodpovedajúcej veku a potrebám maloletého. Matka so všetkými deťmi býva v byte, ktorý je vo vlastníctve otca. Otec i napriek tomu, že v byte nebýva a dobrovoľne z neho odišiel, zjavne aby neeskaloval konfliktnú situáciu medzi rodičmi, ale aj medzi nimi a deťmi, platí i naďalej správcovi ako vlastníku bytu zálohový mesačný poplatok spojený s vlastníctvom bytu. Je vecou rodičov, aby v budúcnosti zmierlivo a vyhovujúco pre oboch rodičov, vyriešili túto bytovú situáciu, o to viac, že v byte stále bývajú všetky deti spolu s matkou. Súd zročné výživné na maloletého za obdobie od 01.03.2018 do 01.12.2019 vo výške spolu 2.100,- € umožnil otcovi zaplatiť v mesačných splátkach vo výške 50,- €, ktoré je povinný platiť vždy do 15. dňa kalendárneho mesiaca vopred k rukám matky spolu s bežným výživným. Výšku splátok súd nastavil tak, aby otec bol schopný platiť mesačné bežné výživné na obe deti N. a I. V., zaplatiť si nájom za priestor kde otec býva vo výške 200,- €, ktoré musí otec investovať do bývania, keďže v jeho byte býva matka s deťmi, mesačné platby za byt, kde býva matka, keďže je povinný tieto zálohové platby správcovi bytu ako vlastníku platiť (nie matka, ktorá byt iba fakticky užíva).

16. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pokiaľ tento zákon neustanovuje inak.

17. Proti rozsudku súdu prvej inštancie do výrokoch týkajúcich sa výživného (bežného a zaostalého) k maloletému t.č. k plnoletému N. podal otec maloletého odvolanie s tým, že dal do pozornosti dôležitú nezrovnalosť v písomnom odôvodnení rozhodnutia týkajúce sa vyjadrení a podaní účastníkov konania, a iné nezrovnalosti uvedené tak v priebehu konania v rámci zápisníc z pojednávania, ako aj v záverečnej reči. Otec má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nezákonné a arbitrárne, v rozpore s Ústavou SR a ústavnými zákonmi, v rozpore s Medzinárodným dohovorom o právach dieťaťa, v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou (Judikatúrou) a ustálenou súdnou praxou (právna istota), v rozpore s CMP/CSP a Zákonom o rodine, v rozpore s dobrými mravmi, nevychádza zo skutočného stavu veci. Prvoinštančný súd sa v tomto konaní neriadil príslušnými právnymi ustanoveniami, ale aplikoval sudcovskú svojvôľu a hrubo a vedome porušil právo otca na spravodlivý proces, a oprávnenie dieťaťa iba na spravodlivé výživné vrátane práva dieťaťa na vyjadrenie svojho názoru! Rodičia (matka a otec) majú rovné práva a povinnosti. Prvky nezákonného rozhodovania vidí otec okrem iného aj v tom, že došlo k zmene zákonného sudcu bez toho, aby bol ako účastník konania o tom písomne informovaný a z akého dôvodu, pričom ostatní účastníci boli informovaní (č.l. 712). Otec uviedol, že súd prvej inštancie z výsledkov dokazovania má vedomosť o tom, že byt, v ktorom počas celého konania žije matka s deťmi je jeho výlučným vlastníctvom, že hradí tieto náklady na bývanie so službami vo výške 109,- €/na 1 dieťa, keďže matka odmietla hradiť sebe aj deťom tieto náklady, čím týmto požadovala, aby to hradil on. Z jeho bytu sa matka nechce vysťahovať a ani ho hradiť, chce ho užívať zadarmo, čím si uspokojuje svoje potreby bývania z výživy detí, ktoré je určené iba, pre deti. Týmto deťom otec zabezpečuje základnú životnú potrebu a plní si vyživovaciu povinnosť aj vo vecnom plnení, ktoré sa musí započítavať pri určovaní výšky výživného do rozvodu. Súdu je rovnako známe, že matka detí ani v priebehu tohto konania sa nesnažila vzhľadom na budúci stav riešiť otázku bývania. Matka maloletého nereagovala ani na informáciu otca o ponúkaných bytoch na prenájom v lokalite, kde sa nachádza jeho byt, v ktorom v súčasnosti býva s deťmi. Doposiaľ svoj byt nemôže kludne užívať s deťmi, bývať v ňom. Svoju nehnuteľnosť musel opustiť nedobrovoľne, kvôli správaniu stredného syna a manželky, ktorá ho v tom podporovala. Otec v rámci svojho odvolania ďalej uviedol, že matka nemá zamestnanie (je živnostník) a nemá ani záujem o zabezpečenie si svojho pravidelného príjmu inou stabilnou prácou zodpovedajúcou jej dosiahnutému vysokoškolskému vzdelaniu (architektka). Navyše pri výkone takejto práce by zarobila oveľa viac, ako deklarovala svoj neúplný príjem (bez jeho riadneho preukázania tak, ako to ukladá § 63 ods. 1 a 2 Zákona o rodine) v priebehu konania. Počas konania matka si dobrovoľne zrušila živnosť od 01.03.2018 - do 23.07.2018 (č.l. 106, 258), čím sa vzdala dobrovoľne príjmov, na čo súd musí prihliadnuť (§ 75 Zákona o rodine). Možnosti matky na dosiahnutia vyšších príjmov sú (aj s potrebou nižšieho vzdelania ako má matka). Otec ďalej uviedol, že matka má cca 9 dlhov, ktoré nie je schopná splácať a ich uspokojenie zabezpečujú exekútori (č.l. 402-405). Úhrada dlhov sa nezlepšuje, nakoľko matka v rozpore so zákonom zatajuje pred exekútormi príjmy a tieto dáva poukazovať na svoj údajný účet v Nemecku, alebo na cudzie účty. Taktiež v rámci exekučných konaní si matka zmenila už dvakrát svoje krstné meno, v snahe sa zatajovať pred exekútormi. Súd k otázkam, u koho syn chce bývať a aký má vzťah k rodičom a iné, odmietol zisťovať názor maloletého syna, hoci otec zisťovanie názoru navrhoval napr. v podaní zo dňa 12.03.2019. Pritom v e-maili zo dňa 28.05.2019 (č.l. 790) ho matka dieťaťa informovala, že maloletý N. chce naďalej bývať v jeho byte do konca svojho štúdia (ešte niekoľko rokov). V zmysle § 38 CMP bolo povinnosťou súdu zisťovať názor takmer dospelého zdravého muža (XX

rokov) ako podstatnú skutočnosť, keďže toto konanie je konaním ex offo, v zmysle základných princípov podľa čl. 5 a 6 CMP, súd je aj viazaný medzinárodným Dohovorom o právach dieťaťa, ktorý má prednosť pred zákonmi. Otec v rámci svojho odvolania uviedol, že v odseku 20. odôvodnenia prvoinštančný súd uvádza nepravdivé tvrdenia, že maloletý syn vedel o predmetnom návrhu od matky, a preto nezisťoval názor maloletého, súd si to nijakým spôsobom neoveril. Súd mal podľa otca zisťovať názor maloletého, napr. prečo syn prestal komunikovať s otcom, či to nebolo vyvolané zakazovaním zo strany matky, keďže v psychologickom vyšetrení (č.1. 161) je uvedené „S. D. V. Y. B. G., I. G. D. C. Z.. Prvoinštančný súd týmto konaním považuje podľa otca jeho syna za druhoradého občana, keď mu v konaní nepriznáva právo na jeho názor, je to alibistické odôvodnenie prvoinštančného súdu v odseku 20. odôvodnenia, ktoré je podľa otca v rozpore s medzinárodným Dohovorom o právach dieťaťa, v rozpore s CMP, ako aj so Zákonom rodine. Taktiež súd podľa otca uvádza nepravdivé tvrdenia, že syn nemal elektrinu a plyn počas obdobia, keď sa pripravoval na prijímacie skúšky na strednú školu. Otec bol donútený matkou zrušiť tieto služby pre svoje finančné obmedzenia, písomne vopred a viackrát matku upozorňoval na svoj finančný stav, aby si hradila všetky náklady bývania so službami v jeho byte na čo nereagovala, a preto postupne musel zrušiť dodávku elektriny a plynu. O tejto situácii informoval aj Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny (Príloha č. 2). Syn mal elektrinu, a plyn počas celej prípravy na prijímacie pohovory, čo otec preukázal súdu. Matka odoberala elektrický prúd bez zmluvy od susedov zadarmo, pričom v byte bol funkčný plynový kotol. Takže tvrdenie súdu, že syn mal nepriaznivo ovplyvnený život, je nepravdivý. Matka odmieta hradiť sebe aj deťom bývanie so službami v byte otca, odmieta sa vystaňovať, finančné zdroje má, preukazuje sa navonok vysokou životnou úrovňou, aj v roku 2018 absolvovala niekoľko zahraničných dovolení. Otec má za to, že súd prvej inštancie mu nesprávne určil výšku výživného na maloletého N. sumou 200,- € mesačne od 01.03.2018 a neodpočítal pri určovaní výživného do rozvodu ním už hradené bývanie, ako vecnú formu plnenia vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu. Otec v rámci svojho odvolania uviedol, že synovi nepretržite hradí náklady bývania so službami vo výške 109,- € v jeho byte. Hradením bývania zabezpečuje synovi základnú životnú potrebu, čo je jedna z foriem plnenia si vyživovacej povinnosti (vecná forma), ktorá sa musí finančne zohľadniť v rámci určenia výšky výživného. Rozhodnutie súdu o tejto skutočnosti je arbitrárne a je vydané na základe nedostatočne zisteného skutočného stavu veci, v rozpore s ustálenou rozhodovacou a súdnou praxou, na ktorú už viackrát upozornil prvoinštančný súd v tomto konaní. Podľa zaužívanej súdnej a rozhodovacej praxe pre správne určenie výšky výživného na dieťa, ktorého výživu zabezpečujú (hradia) obaja rodičia je potrebné v prvom rade stanoviť v akom rozsahu (výške) sú odôvodnené a skutočné potreby dieťaťa. Od takto ustálenej sumy potrebnej na krytie nákladov spojených s výživou dieťaťa sa najprv odpočítavajú štátne sociálne dávky a iné príspevky, dotácie (prídavky na dieťa a daňový bonus, príspevky na lyžiarsky kurz, zahraničné dávky, dotácie ...), ktoré slúžia iba na krytie potrieb dieťaťa (R. č. 65/2018, NS SR sp.zn. 3Cdo 88/2017 zo dňa 19.03.2018). V prípade maloletého N. sú to prídavky na dieťa 2018, 2019 a 2020, daňový bonus 2018, 2019 a 2020 a štátny príspevok na lyžiarsky kurz v roku 2019 (150,- €/rok). Súd v priebehu konania nezistil, aké sú skutočne odôvodnené potreby maloletého N. a kto ich uhradza, nezohľadnil štátne sociálne dávky a príspevky z určeného výživného. Následne sa zvyšok výdavkov, ktoré hradia rodičia, a ktoré nie sú kryté štátnymi sociálnymi dávkami a inými príspevkami rozdelí medzi rodičov. Výdavky dieťaťa, ktoré sú hradené tretími osobami, alebo samotným dieťaťom z vlastného finančného majetku, sa nezarátavajú ako potreba prispievania zo strany rodiča na výživu dieťaťa. Ustálená súdna prax, ktorá sa uplatňuje pri určovaní výšky výživného na všetkých všeobecných súdoch má svoj limit, ktorý ak by sa nerešpektoval, tak by nepriamo uspokojoval potreby iných osôb. Podľa zaužívanej súdnej praxe všeobecných súdov platí, že výživné, ktoré hradí rodič na všetky deti, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť by malo predstavovať 20-30 % jeho čistého príjmu, samozrejme s prihliadnutím na individuálne okolnosti každého konkrétneho prípadu. Otec v rámci svojho odvolania uviedol, že súd nesmie opomenúť pri určovaní vyživovacej povinnosti za dobu minulú (zročné výživné), aké čiastky rodičom boli už poskytnuté na výživné, či rodič prispieval na výživu detí aj inak, napr. naturálnou formou. (R. č. 44/1966, NS ČSR, sp.zn. 5Cz 10/66 zo dňa 4.3.1966). Ak rodič hradil, je to potrebné započítať ako forma hradenej vyživovacej povinnosti vo vecnom (naturálnom) plnení za minulé obdobie. Taktiež súd musí zisťovať, aké formy poskytuje plnenie vyživovacej povinnosti rodiča k deťom aj v čase vyhlasovania rozsudku, či poskytuje rodič okrem finančného výživného aj výživné hradené v naturálnej (vecnej) forme, ako je napr. náklady bývania so službami. V takom prípade súd musí zohľadniť (započítať) takéto plnenie vyživovacej povinnosti zo strany rodiča k dieťaťu v určenej výške výživného, čo potvrdzuje Judikatúra a ústavný nález ÚS SR (R. č. 23/2002, a sp.zn. II. ÚS 106/2005 zo dňa 20.4.2005). Súd musí zisťovať všetky príjmy a schopnosti, možnosti a majetkové pomery obidvoch rodičov. U zamestnanca sa zisťuje mzda zo závislej činnosti (pravidelný príjem) a u rodiča - podnikateľa sa zisťujú všetky príjmy (pravidelné, nepravidelné), ako aj výdavky z podnikania z predloženia podkladov

na zhodnotenie svojich majetkových pomerov, čiže predloženie celého účtovníctva a listín, keďže súd neberie do úvahy výdavky, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť na podnikateľskú činnosť). Zisťujú sa aj pravidelné benefity (nefinančné plnenia) poskytované rodičovi. Taktiež súd musí zisťovať, či ďalšie osoby žijúce s rodičom nemajú príjmy. Súd musí zisťovať aj výdavky rodičov, pri skúmaní schopností, možnosti a majetkových pomerov rodičov súd neberie do úvahy výdavky rodičov (obidvaja sú povinnými rodičmi na výživu dieťaťa), ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť rodičom, keďže výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Ak súd zistí v konaní, že jeden z rodičov si neplnil vyživovaciu povinnosť voči dieťaťu ani pred návrhom (upozornenie druhého rodiča alebo šetriaca správa kolízneho opatrovníka), má z úradnej povinnosti súd začať konanie o určenie výživného späťne voči tomuto rodičovi. Všeobecné súdy musia rešpektovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacích súdov vrátane starších, ktoré sú neprekonané (R. č. 71/2018 - Uznesenie NS SR zo dňa 24.01.2018, sp.zn. 6 Cdo /29/2017), pri určovaní rozsahu vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, aj keď rodičia spolu nežijú (§ 65 Zákon o rodine). Otec má za to, že súd prvej inštancie tento postup nedodrжал, nezisťoval podstatné skutočnosti, ktoré vedú k zisteniu skutočného stavu, ani z titulu úradnej povinnosti, nečítal dôsledne spis, odmietol rešpektovať platnú ustálenú rozhodovaciu prax (Judikatúru) a zaužívanú súdnu prax, pričom svoje konanie v odôvodnení rozsudku ani nezdôvodnil, ale ani tvrdenia otca nevyvrátil a neuviedol ani jeden dôvod, prečo by sa nemal uplatňovať tento postup. Od 03/2020 hradí otec podľa doručeného rozhodnutia: 200,- € /mesačne výživné N., 50,- € /mesačne dlžné zročné výživné N., 218,- € /mesiac, náklady na bývanie so všetkými službami pre 2 deti vo vecnom plnení (byť I. XX, H.), druhému synovi I. 100,- € výživné, synovia bývajú v jeho byte (č.1. 790). Okrem týchto výdavkov si otec hradí svoje dočasné bývanie vo výške 200,- €/mesiac, spolu 768,- €/mesiac. Otec ďalej uviedol, že jeho ďalšie nevyhnutné mesačné výdavky preukázal listinnými dôkazmi a sú to: 26,- € - mobil s internetom, 97,- € - údržba, servis a STK auta, zák. poisťka, Phmoty, súkromné auto je predmetom BSM, nemôže ho predať bez súhlasu manželky (z toho 40,- € tvoria Phmoty), 89,- € - lieky, pomôcky, zdrav. starostlivosť, lieč. pobyt (zdravotné problémy), 92,- € - oblečenie, obuv. opravy, žehlenie a pranie (z toho 50,- € tvorí žehlenie a pranie/mesačne, keďže nemá práčku, žehličku v núdzovom bývaní), 150,- € - potraviny, drogéria, strava v reštauráciách (nemá kuchyňu v núdzovom bývaní), 83,- € - 3. stupeň doktorandské štúdium, zvyšovanie kvalifikácie 8,- € - noviny, 57,- € - pomerná časť splátok úverov a pôžičiek : SPOLU - 602,- €/mesiac. Spolu mesačné výdavky : 768,- € + 602,- € = 1.370,- €/mesiac. Otec uviedol, že súd prvej inštancie k pôžičkám neprihliadol na jeho nevyhnutný výdavok pomernej časti splátky pôžičiek rozpočítaný na kompletný počet členov rodiny (57,- €/mesiac) s odôvodnením, že „ G. G. -D. Y. B. G. U., Ž. D. I. C. C. V. D. Z. C. G.Í. G., I. Z. I. C. C. M. súd T. S. Ú. D. M., Y.M. T. N. T. D..“. Odôvodnenie prvoinštančného súdu je nesprávne, nakoľko je podľa otca v rozpore aj s Judikatúrou (R. č. 85/1967, sp.zn. 4Cz 32/1967 zo dňa 24.03.1967), ako aj s ustálenou súdnou praxou súdov napr. (KS Trnava, sp.zn. 10CoP/15/2016). Otec poukázal na to, že pôžičky mu vznikli iba na úhrady základných potrieb celej rodiny pred rozvodom, (bývanie, strava, škola a školské potreby, oblečenie, školské obedy, domácnosť...), ktoré boli skonsumované členmi rodiny, teda aj maloletým, pretože druhý rodič - manželka odmietla vyživovať ich deti a prispievať do rozpočtu rodiny. Judikatúra, ako aj súdna prax potvrdzuje, že pri posúdení majetkových možností osôb povinných výživou neprihliada na zadlženosť povinného rodiča, ak súvisia so zaobstaraním predmetov nadštandardnej hodnoty (luxus, majetok). Z toho vyplýva, že súd mal prihliadnuť v danom prípade na jeho odôvodnený výdavok dlhov pri určovaní výživného pomernou sumou vo výške 49,- € (65,50)/mesiac, priemer 57,- €/mesiac, keďže otec cudzími zdrojmi zabezpečoval základné životné potreby celej 4-člennej rodiny, ktoré členovia rodiny spotrebovali, prostriedky nepoužil na zväčšenie jeho majetku ani na luxus. Splátky úverov a pôžičiek rozpočítal a priemeroval na počet členov rodiny, čiže $196,50 \text{ €} / 4 (3) = 49,10 \text{ €} (65,50) / 1 \text{ osoba/mesiac}$. Navyiac splátky pôžičiek je potrebné plniť ako každý iný záväzok, aby sa vyhol exekúcii napr. jeho bytu, kde synovia bývajú. Otec poukázal ďalej na to, že súd prvej inštancie neprihliadol ani na to, že manželka aj pred týmto konaním poškodzovala finančne rodinu, ak si uplatňovala daňový bonus v daňových priznaniach, a nie manžel, čím úmyselne poškodzovala rodinu každý rok o niekoľko sto eur v roku 2016 a 2017 (č.1. 104, posledný odstavec, č.1. 105), pričom rodina trápala finančne prostriedky na úhradu základných potrieb. Otec uviedol, že súd prvej inštancie vychádzal pri určovaní výšky výživného z jeho čistého mesačného priemerného príjmu vo výške 1.082,- € (č.1. 112), čo je nesprávne, lebo mal vychádzať z priemernej mesačnej čistej mzdy vo výške 1.050,- € (č.1. 112), pretože priemerný čistý príjem vo výške 1.082,- € je navýšenou sumou o dávky poskytnuté z nemocenského poistenia kvôli krátkodobej PN v mesiaci 04/2018. Dávku nemocenského poistenia, ktoré nemožno započítať do čistej mzdy, pretože dávka nie je príjmom zo závislej činnosti v zmysle § 118 ods. 2) Zákonníka práce. Čo je príjem zo závislej činnosti popisuje § 1 ods. 2 a 3) Zákonníka práce. Taktiež § 63 ods. 1) Zákona o rodine jednoznačne určuje, ktorý rodič má príjmy zo závislej činnosti a ktorý nemá, ako aj Exekučný

poriadok č. 233/1995 Z. z. v § 69 ods. 2), podľa ktorého sa do čistého príjmu nezarátavajú prídavky na deti, sumy poskytované na náhradu nákladov spojených s pracovným výkonom (v prípade exekúcie). Judikát NS SR R. č. 55/1992, Sp.zn. 3Cz 15/1991 zo dňa 27.3.1991 (č.1. 1026-1027) a Rozhodnutie KS Trnava sp.zn. 10CoP/15/2016 zo dňa 30.06.2015. Otec má za to, že výška určeného výživného bola nesprávne určená a hradenie výživného vo výške 200,-€/mesiac ako aj doplatok zročného výživného vo výške 50,-€/mesiac, ohrozuje životnú existenciu a výživu otca, keďže si musí naďalej požičiavať finančné prostriedky za tejto situácie naďalej, čo prehliadal v konaní prvoinštančný súd. Až po odsťahovaní manželky z jeho bytu sa nasťahuje do svojho bytu a bude bývať s 2 synmi, ktorí chcú zostať bývať v jeho byte, zanikne mu výdavok dočasného bývania vo výške 200,- €, zníži sa mu výdavok o 50,- € na žehlenie a pranie, zníži sa mu výdavok na potraviny a drogériu o cca 20,- €/mesačne. Vznikne mu výdavok elektrina + plyn vo výške 110,- €/mesiac/3osoby. Keďže matka na bývanie v jeho byte ničím neprispela, kde býva s 2 deťmi, preto je len logické, že náklady bývania so službami sa musia započítať iba na deti, a nie na manželku. Započítať celý príspevok na bývanie, priemer $218 : 2 = 109,- €/1 dieťa/mesiac$, súd bol povinný započítať vo výživnom aj v zmysle platnej Judikatúry. Nemá určenú vyživovaciu povinnosť voči manželke, preto prednostne si plní vyživovaciu povinnosť aj vo vecnej forme (bývanie) iba voči deťom. Otec má za to, že prvoinštančný súd odmietol rešpektovať platnú Judikatúru týkajúcu sa zročného výživného, keď mu určil doplatiť dlžné zročné výživné v splátkach 50,-€/mesiac, spolu vo výške 2.100,- € (100,- € x 21 mesiacov), čím mu nesprávne určil dlžnú sumu zročného výživného. Súd odmietol zohľadniť hradené čiastky, ktoré už poskytol na výživnom vo vecnom plnení (bývanie) v období od 01.03.2018- 01.12.2019, t.j. 109,- €/mesiac. Túto dlžnú sumu na zročnom výživnom nijakým spôsobom nezdôvodnil, neoprel o pravdivé skutočnosti vyplývajúce z celého spisu. Zo spisu, ako aj z rozhodnutia vyplýva, že od 01.03.2018 otec hradil včas a riadne na maloletému 100,- €/mesiac/výživné do rúk matky a hradil sumu príspevku na bývanie so službami (vecné plnenie) na 1 dieťa v priemernej výške 109,- €/mesiac (od 03/2018 - 12/2019) t.j. spolu poskytoval plnenie na výživné na dieťa vo výške 209,- €/mesiac. Aj pri určovaní zročného výživného súd musí zohľadniť najprv vyplácanie sociálnych dávok - priemer 23,80 €/mesiac/1 dieťa/1 rodič (prídavky na dieťa, daňový bonus na dieťa a príspevok na lyžiarsky kurz - Rč. 65/2018. sp.zn. 3Cdo 88/2017 zo dňa 19.03.2018 až tak určiť výšku výživného, čo nezohľadnil súd. Otec v rámci svojho odvolania uviedol, že syn mal finančný majetok na svojom bankovom účte napr. v roku 2018 vo výške 12.563,- €/rok, t.j. priemer 1.046,90 €/mesiac (neboli to úspory) na čo súd neprihliadol a mal, keďže maloletý si hradil tak v roku 2018, ako aj v roku 2019 svoje osobné potreby vrátane výdavkov na potraviny pre celú rodinu, oblečenie, cestovné, školské obedy a iné výdavky. Maloletý zasielal a hradil zo svojho finančného majetku aj tretím osobám ich potreby (bratovi zaslal peniaze a hradil obuv, oblečenie a iné), matke aj výdavky na jej dlžoby z podnikania, čím neúčelne nakladal zo svojim finančným majetkom, čo taktiež mal zobrať v úvahu súd pri určovaní výšky výživného. Maloletý mal dostatok finančných prostriedkov a nepotreboval, aby mu rodič prispieval na jeho výživu, sám sa živil, hradil aj potreby tretím osobám. Otec namietol, že súd nezohľadnil budúce zárobkové možnosti dieťaťa, keď za 9 dní (21/12/2019) po vyhlásení rozsudku dieťa nadobudlo plnoletosť, čím si môže vlastnou brigádnickou činnosťou privyrobiť na niektoré svoje potreby. Otec uviedol, že súd prvej inštancie nezohľadnil pri určovaní výživného aj to, že vyživuje druhého syna I., ktorému tiež hradí náklady bývania vo výške 109,- €/mesiac a výživné 100,- €/mesiac, spolu vo výške 209,- €/mesiac. Súd prvej inštancie podľa otca nesprávne uviedol, „Ž. C. O. U. D. D. C. V. na G., Ž. I. H. G. I. D. H. D. D.X. B., B. C. I. F. C. G. H. S.. Ak H. I. G. I. H. D. V. H., súd H. F. D. D. D.“.. Toto odôvodnenie je nesprávne, pretože súd určením výšky výživného 200,- € upravil otcovi rozsah jeho celkovej vyživovacej povinnosti (§ 65 Zákon o rodine) v celkovej výške 309,- € (200,- €/výživné + 109,- € hradené bývanie). Súd neprihliadol na tú skutočnosť, že otec popri hradení výživného sumou 100,- € poskytuje aj ďalšie plnenie výživy in natura, bývanie dieťaťu, ako ďalšiu formu vyživovacej povinnosti, ktorú hradí z peňazí zo svojho zárobku. Pokiaľ by matka hradila tieto náklady bývania deťom v jeho byte, na úhradu týchto nákladov by prispieval finančne, platením výživného k rukám matky, resp. syna. Otec má za to, že súd prvej inštancie mal zobrať do úvahy nevhodné správanie matky, manželky v rozpore s dobrými mravmi, matka nehradením bývania sebe a deťom za byt otca, finančne vydiera otca, pričom sa nechce odsťahovať, ani hradíť za užívanie bytu. Otec ako vlastník bytu nemá inú možnosť len platiť správcovi bytu mesačné zálohové platby, aby sa vyhol exekúcii/dobrovoľnej dražby svojho bytu v zmysle Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov č. 182/1993 Z. z., týmto deťom zabezpečuje ich základnú životnú potrebu. Otec navrhol odvolacieho súdu, aby doplnil dokazovanie vyžiadanim od matky daňového priznania za rok 2019, prípadne za rok 2020 pre potreby daňového bonusu. Súd podľa otca nesprávne posúdil vlastníctvo súkromného auta U., keď tvrdí, že ho vlastní iba otec. Auto vlastní obidvaja manželia. Súkromné auto je síce napísané na jeho meno (technický preukaz), ale patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, takže spoluvlastníkom auta je aj manželka. Spolu s manželkou vlastní aj nábytok a zariadenie bytu.

Otec uviedol, že ďalšie nehnuteľnosti, ktoré vlastní nie sú nehnuteľnosťami na bývanie - sú to lesy, orná pôda, trávnaté porasty nepatrnej hodnoty. So stovkami spoluvlastníkov tvoria spoločnú nehnuteľnosť - pozemkové spoločenstvo, pozemky sú v prenájme Štátnych lesov, Banská Bystrica, za čo má výnosy vo výške 5,60 €/3 roky, t.j. 0,15 €/mesiac. Otec taktiež poukázal na to, že súd prvej inštancie odmietol zisťovať matkine všetky príjmy, schopnosti, zárobkové a majetkové pomery matky - živnostníka, ktorý má, príjmy z inej než závislej činnosti, tak ako mu to ukladá § 63 ods. 1, 2 a § 75 Zákona o rodine, ako aj § 35 a § 36 CMP. Otec súdu navrhol, akú výšku príjmu má súd zobrať do úvahy u matky - podnikateľa, ktorá odmieta preukázať svoje príjmy v zmysle § 63 ods. 1 Zákona o rodine. V tomto konaní súd mal zobrať do úvahy tú skutočnosť, že matkina výška priemerného mesačného príjmu je 20x násobok životného minima, Týmto navrhol odvolaciemu súdu, aby sa ustálil na priemernom príjme matky ako povinného rodiča od 01.3.2018 doteraz na sumu 4.098,- €/mesiac v tomto konaní, keďže v zmysle priložených rozhodnutí a ústavných nálezov sa predpokladá príjem matky vo výške 20 x násobok životného minima, ak matka nepredloží podklady na preukázanie svojich majetkových pomerov. Matka bola v prvoinštančnom konaní viackrát vyzývaná na preukázanie svojich príjmov a predloženie potrebných dokladov. Súd tieto jeho návrhy v rozpore s judikatúrou neakceptoval. Otec má za to, že súd sa ustálil na nesprávnej výške príjmov matky vychádzajúc iba z daňového priznania za rok 2018 (11.569,- €/rok) - t.j. 964,- €/brutto/mesiac, nezisťoval matkine výdavky z podnikania (uvedené v daň. priznaní 2018 vo výške 8.524,65 €) v zmysle § 63 ods. 2) Zákona o rodine, ktoré nie sú nevyhnutné vynaložiť, alebo ktoré nie sú nevyhnutné vynaložiť v takom rozsahu v súvislosti s touto činnosťou a potom sa možnosti a schopnosti povinného posudzujú podľa predpokladaného príjmu, aký by povinný rodič dosiahol, ak by tieto výdavky nerealizoval. Otec uviedol, že matka podniká v realitnom sektore, realitní makléri dosahujú vysoké príjmy, ale daňové priznanie manželky napr. za rok 2018 to nepreukazuje. Súdu doložil zárobkové možnosti matky, čo súd nijak nevyhodnotil v odôvodnení. V minulosti prestala dobrovoľne navštevovať kurz súdneho znalca v odbore stavebníctvo, ktoré jej otec zaplatil, pričom dnes by dosahovala aj v tomto odbore slušné príjmy ako súdny znalec v odbore stavebníctva. Matka je vysokoškolsky vyštudovaná architektka, ale nepracuje v tejto profesii, pracuje v oblasti, kde postačuje stredoškolské vzdelanie. Otec má za to, že manželka ako architektka - zamestnanec mohla a môže zarábať priemerne 1.636,- € brutto/ mesačne. Vyplýva to z údajov štatistického úradu SR za rok 2018, a preto prvoinštančný súd aj z tohto dôvodu nesprávne vychádzal z príjmu a majetku manželky matky, súd nemal vychádzať z tvrdených a nepreukázaných 964,- € brutto/mesačne uvedené v daňovom priznaní za rok 2018. Matka sa týmto účelovo dlhodobo vzdáva výhodnejšieho zamestnania s možnosťou pravidelného príjmu na trhu práce v Bratislave, ktoré sú najvyššie. Otec ďalej uviedol, že má obmedzené finančné príjmy (nemôže podnikáť, byť v riadiacich, kontrolných a riadiacich orgánoch), dosahuje oveľa vyšší príjem v porovnaní s jeho manželkou, ktorá má neobmedzené možnosti príjmu. Má priemernú čistú mzdu vo výške 1.050,- € /netto/mesačne, t.j. 1.455,-€/brutto/mesačne (č.1.112) a manželka s vysokoškolským vzdelaním deklaruje príjem z daňového priznania za rok 2018 iba vo výške 964,- €/ hrubá mzda/mesačne. Jeho možnými vyššími príjmami v budúcnosti môžu byť príjmy z prednášania pre finančné inštitúcie a VS, preto si doplnia vzdelanie (doktorandské štúdium externe). Štúdium mu má zabezpečiť v budúcnosti príležitosť na zvýšenie príjmu alebo udržanie príjmu, aj preto, že má 4 roky do dôchodku (60 rokov) a pravdepodobne bude vyživovať nezaopatrené deti v dôchodkovom veku, a môže dôjsť k zníženiu jeho príjmu napr. aj z organizačných dôvodov na strane zamestnávateľa. Keďže ešte neukončil doktorandské štúdium, nie je možné, aby možný budúci príjem zohľadňoval súd už teraz v tomto konaní, pri určovaní výšky výživného. Prvoinštančný súd to zohľadnil, čo je nesprávny postup súdu. Pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Otec poukázal na to, že matka si zrušila dobrovoľne živnosť v zmysle § 75 ods. 1) Zákona o rodine k 01.03.2018 a nanovo ju obnovila dňa 23.07.2018 pod rovnakým IČO, čím jej ušiel príjem minimálne za 5 mesiacov vo výške minimálne 8.000,- € za sledované obdobie, vychádzajúc z priemeru z daňového priznania za rok 2018. Nanovo si obnovila živnosť v 07/2018 zakúpením si nového virtuálneho sídla od firmy S. G..M..B.. na Y. T. XX/A. v H., od 3,90 €/mesiac. Príjmy nechala poukazovať inej osobe, čím darovala (vzdávala sa) svoje zárobky napr. príjem zo dňa 17.07.2018 vo výške 1.528,- € (č.l. 967 - výpis z účtu N. H.), spolu v celom roku 2018 darovala príjmy synovi N. vo výške 4.500,- €, ostatné príjmy zasielala na iné cudzie účty, s cieľom ich zatajovať v tomto konaní. V júni 2018 v období zrušenia živnosti matka 06/2018 uhradila aj v hotovosti Sociálnej poisťovni (č.1. 688) dlžnú čiastkovú sumu za poistné a penále vo výške 900,- €, čo tiež potvrdzuje, že zarábala finančné zdroje v období zrušenia živnosti. Otec navrhol odvolaciemu súdu aby doplnil dokazovanie vyžiadaním z D. banky podrobné mesačné výpisy (príjmy a výdaje) za roky 2018 a 2019 I. V. H. vo D. pre zistenie aké celkové príjmy a výdavky mal plnoletý syn, ktorý žije s matkou a s maloletým v domácnosti, na čo mal podľa otca súd prihladať. Otec uviedol, že v zmysle § 75 ods. 1) Zákona o rodine ako povinný rodič sa nemôže vzdať výhodnejšieho zárobku, ani majetkového prospechu a to ani

v budúcnosti, ktorý je napr. podmienený získaním doplňujúceho vzdelania. Výdavok školné (1.000,- €/šk. rok, čiže 83,- €/mesiac) je nanajvýš oprávneným výdavkom, pretože súvisí s jeho budúcim príjmom, platené štúdium (vzdelávanie) nie je prejavom majetku ani životnej úrovne otca, ale nutného výdavku na dosahovanie lepšieho príjmu v budúcnosti, keďže nie je ho možné získať zadarmo! Prejav životnej úrovne z doktorandského štúdia by bol vtedy, ak ukončí dané štúdium a bude mať reálnu možnosť získať príjmy z dosiahnutého stupňa vzdelania. Pri určovaní výživného, súd zisťuje reálne zárobkové možnosti rodiča na trhu, preto musí aj zohľadniť nevyhnutné výdavky rodiča (jeho snahu) na zvyšovanie jeho kvalifikácie, s cieľom dosahovania v budúcnosti vyšších reálnych zárobkových možností. Otec uviedol, že syn aj teraz má možnosť prestupu na štátnu školu, kde sa neplatí školné, naviac štúdium na budúce povolanie mu matka zatajila, neradila sa s ním, čo je porušením jeho rodičovského práva a syn išiel študovať súkromnú školu bez jeho súhlasu. Otec má za to, že vyjadrenia a odporúčania opatrovníka nie je možné považovať za objektívne. Otec uviedol, že na mladistvého v jeho veku už sa neprihliada na osobnú starostlivosť rodiča, syn je zdravý, a od 21/12/2019 plnoletý. Otec v rámci svojho odvolania namietol výdavky v súvislosti so školou a jednotlivými predmetmi. Podľa názoru otca sú mesačné odôvodnené výdavky syna - 291,- €/mesiac/2 rodičia. Týmto prvoinštančný súd porušil u otca maloletého právo na spravodlivý proces a na súdnu ochranu, keďže odmietol skúmať matkine celkové príjmy a výdavky z podnikania, ako aj jej možnosti, schopnosti a majetkové pomery, bol porušený princíp rovnoprávneho postavenia muža a ženy, keďže na výživu detí sa majú zásadne podieľať obaja rodičia, a nie iba ten rodič, ktorému bolo súdom určené hradiť výživné, čím nesprávne (nesprávny pomer) stanovil súd otcovi maloletého hradiť sumu výživného na nezaopatreného syna. Podľa názoru otca prvoinštančný súd mal zohľadniť ustálenú súdnu prax súdov pri určovaní výšky výživného (20-30 % z čistého príjmu na všetky deti), pretože nezaopatrený syn si nevyžaduje ani zvýšené mesačné náklady a obidvaja synovia sú vekovo a fyzicky blízky (18 ročný a 20 ročný, už sa nevyvíjajú. Čiže výška výživného do rozvodu mala byť určená sumou 233,- € až 349,- €/mesačne pre obe deti, keďže čistá priemerná mzda otca je 1.050,- €/mesiac ako pravidelný mesačný príjem. Na jedno dieťa (vyživuje dve deti), tak pripadá čiastka 105,- € až 158,- € mesačne/ na jedno dieťa, priemer 132,- €/mesiac/ na jedno dieťa! Vzhľadom k tomu, že syn býva v jeho byte a ja otec mu hradím náklady bývania, je potrebné túto skutočnosť zohľadniť pri určení výšky výživného odpočítaním o sumu výdavkov na bývanie so všetkými službami (109,- €/mesiac/l dieťa), odpočítaním % sumy štátnych sociálnych dávok (23,- €/mesiac/jedno dieťa). Z uvedeného vyplýva, že otec hradí výživné v plnej výške, aj prekračuje (100,- €/mesiac hradí na účet a 109,- €/mesiac hradí náklady bývania maloletému), a preto nie sú splnené podmienky, aby súd určoval výživné. Vzhľadom na uvedené otec navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnuté výroky rozsudku prvoinštančného súdu zrušil a v tejto časti návrh v celom rozsahu zamietol.

18. Matka ani kolízny opatrovník sa k odvolaniu otca nevyjadrili.

19. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 65 a § 66 Civilného mimosporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je nedôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 16. februára 2022 (§ 378 C.s.p., § 219 ods. 3 C.s.p.). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku bola matka, právna zástupkyňa matky, otec, právny zástupca otca, plnoletý N. a súčasne kolízny opatrovník upovedomení zákonným spôsobom.

20. V prejednávej veci otec podal odvolanie do výroku týkajúceho sa výživného a do výroku týkajúceho sa zaostaleho výživného.

21. V danej veci odvolací súd zistil, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 13.05.2020 č.k. 3P/211/2017-951, bolo manželstvo účastníkov konania rozvedené a vo vzťahu k úprave práv a povinností k v tom čase maloletému N. bolo rozhodnuté tak, že súd maloletého N. zveril do osobnej starostlivosti matky, pričom obaja rodičia boli oprávnení maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok. Súd prvej inštancie určil otcovi platiť výživné vo výške 200,- € mesačne na maloletého N. vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám matky maloletého. Voči tomuto rozsudku súdu prvej inštancie do výroku o rozvedení manželstva podala odvolanie manželka. Otec resp. manžel podal odvolanie do výroku o výživnom na maloletého N.. Na základe podaných odvolaní odvolací súd rozsudkom zo dňa 27.04.2021 č.k. 11CoP/188/2020-1120 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o rozvedení manželstva potvrdil a vo výroku o úprave práv a povinností k maloletému t.č. k plnoletému N.

H., nar. XX.XX.XXXX zmenil tak, že toto konanie zastavil. Odvolací súd takpovediac musel konanie o úprave práv a povinností k maloletému t.č. k plnoletému N. zastaviť, z dôvodu, že bolo podané odvolanie do výroku o rozvode manželstva, a keďže v čase právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva t.j. ku dňu 07.05.2021 bol už N. H. plnoletý (plnoletosť nadobudol dňa XX.XX.XXXX) nebolo možné ani o jeho právach a povinnostiach v tom čase už rozhodovať.

22. Keďže medzičasom maloletý N. nadobudol plnoletosť t.j. cca 2 týždne po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie v tejto veci bolo potrebné, aby ohľadom určenia výšky výživného na čas do právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva t.č. plnoletý N. s týmto konaním súhlasil, nakoľko dosiahnutím jeho plnoletosti sa mohol už stať riadnym účastníkom tohto konania. Ustanovenie § 62 ods. 1) Zákona o rodine, zabezpečuje deťom výživné od ich rodičov do toho času, pokiaľ nie sú deti samy schopné sa živiť, nerozoznáva pritom deti maloleté a plnoleté a z hľadiska veku detí tieto nároky nediferencuje. Podľa Zákona o rodine sú podmienky nároku maloletého aj plnoletého dieťaťa na výživné celkom rovnaké, vyživovacia povinnosť rodičov k deťom časovo končí vtedy, keď sú deti schopné samy zarábať. Veková hranica 18 rokov je podľa právnej úpravy v Zákone o rodine významná z hľadiska procesnoprávneho. Do plnoletosti dieťaťa možno konanie o určenie výživného začať aj bez návrhu účastníka, kým po dovŕšení plnoletosti bude začaté len na návrh oprávneného (§ 65 ods. 3 Zákona o rodine). Na základe uvedeného odvolací súd vyzval plnoletého N., aby uviedol, či súhlasí s jeho vstupom do konania o určenie výživného na čas do právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva. Plnoletý N. uviedol, že do tohto konania o určenie výživného vstupuje. V rámci svojho podania súčasne uviedol, že v roku 2021 zmenil priezvisko z H. na H.. Na overenie týchto skutočností predložil rodný list. Poukázal na to, že toho času navštevuje X. ročník Hotelovej akadémie HOST (ide o 5-ročné štúdium ukončené maturitnou skúškou). Predložil potvrdenie o návšteve školy. Zároveň oznámil, že od 01.09.2021 nebýva v nehnuteľnosti patriacej otcovi, z dôvodu dlhodobo narušených vzťahov. Naďalej býva v spoločnej domácnosti s mamou a jeho bratom I. V. a má zato, že jeho výdavky vyčíslené v danom období sú neaktuálne pre potreby jeho vzdelávania a prípravy na budúce povolanie, a taktiež z dôvodu zvýšených nákladov na stravovanie. Na základe uvedeného navrhuje, aby ho súd zaviazal otca platiť výživné vo výške 300,- € mesačne za obdobie do času do rozvodu. Z vyššie uvedených dôvodov bol odvolací súd povinný určiť výživné na t.č. plnoletého N. od podania návrhu vo veci t.j. odo dňa 01.03.2018 do právoplatnosti výroku o rozvode manželstva t.j. do 07.05.2021.

23. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k určenie vyživovacej povinnosti, v tejto súvislosti má odvolací súd za to, že vyživovacia povinnosť otca určená na maloletého t.č. plnoletého N., s poukazom na výdavky maloletého t.č. plnoletého N., ako aj na osobné, zárobkové a majetkové pomery otca bola ustálená zo strany súdu prvej inštancie primeraným spôsobom. V danom prípade odvolací súd zdôrazňuje, že výživným sa rozumejú náklady na uspokojovanie všetkých životných potrieb toho, komu je poskytované v súvislosti s jeho všestranným rozvojom, tak po stránke fyzickej, ako aj po stránke duševnej. Rozsah nákladov na úhradu životných potrieb osoby odkázanej na výživné je rôzny, a to vzhľadom na vek, zdravotný stav, ale aj vzhľadom na nadanie (schopnosti) tejto osoby, spôsob prípravy na jej budúce povolanie a podobne. Základom pre hodnotenie schopností a možností rodičov plniť si svoju vyživovaciu povinnosť voči dieťaťu je zistenie ich skutočných príjmov, ale aj podkladov odôvodňujúcich záver, že tento dosahovaný príjem zodpovedá ich telesným a duševným schopnostiam, skúsenostiam v plnení pracovných povinností, ako aj miestnym, lokálnym možnostiam ich uplatnenia a závisí aj od zisťovania ich celkových majetkových pomerov v širšom slova zmysle. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti má súd vychádzať jednak zo všeobecných hľadísk, t.j. zo skúmania odôvodnených potrieb dieťaťa, rozsah ktorý je rôzny vzhľadom na vek, zdravotný stav, spôsob prípravy na budúce povolanie, nadanie, záujmy dieťaťa. Vychádza zároveň aj z reálnych možností a schopností rodičov plniť si svoju vyživovaciu povinnosť. Medzi týmito dvomi kritériami (medzi odôvodnenými potrebami maloletého dieťaťa a reálnymi schopnosťami a možnostami rodičov) platí zásada priamej úmernosti, ktorá je plne v súlade s normatívnou zásadou, že dieťa má právo žiť na takej úrovni, na akej žijú jeho rodičia. To znamená, že čím je vyššia životná úroveň rodičov, tým je odôvodnené aj rozsiahlejšie uspokojovanie potrieb dieťaťa; teda jeho odôvodnenými potrebami sú aj také potreby, ktoré nie sú celkom bežné, ale sú pre vývoj dieťaťa prospešné, napr. rekreačné, kultúrne, také, ktoré vo vyššej miere zmierňujú zdravotný hendicap a pod. Rozsah odôvodnených potrieb dieťaťa je tiež súčasne závislý od reálnych schopností a možností jeho rodičov povinných poskytovať mu výživné, t.j. od ich zárobkových schopností a možností, počtu ich celkových vyživovacích povinností a pod. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, ktoré sú na ich výživu i celkovú starostlivosť úplne odkázané, je jednou zo základných povinností každého rodiča, pričom každý z rodičov je povinný venovať všetky

svoje sily dôslednému zabezpečeniu výživy detí, a to všetkých svojich detí bez rozdielu a bez ohľadu na to, či s deťmi žije alebo nežije v spoločnej domácnosti, pretože dieťa má právo na vytvorenie čo najpriaznivejších podmienok pre svoj zdravý rast a vývoj.

24. Otec v rámci svojho podaného odvolania namietal viaceré skutočnosti, pričom jednou z nich bolo aj porušenie práva na zákonného sudcu z dôvodu, že o zmene zákonného sudcu vo veci nebol otec podľa jeho názoru riadne oboznámený. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti otca, že k zmene zákonného sudcu vo veci došlo na základe Dodatku č. 3 k Rozvrhu práce pre Okresný súd Bratislava I na rok 2019, o čom boli otec spolu s jeho právnym zástupcom riadne oboznámení na pojednávaní konanom dňa 04.09.2019, tak ako to vyplýva zo súdneho spisu konkrétne z č.l. 815. Predmetný Dodatok č. 3 k Rozvrhu práce pre Okresný súd Bratislava I na rok 2019, na základe ktorého došlo k zmene zákonného sudcu je aj súčasťou súdneho spisu č.l. 708, a je riadne zažurnalizovaný aj v rámci registra Spr., pričom zmena zákonného sudcu prostredníctvom riadne schváleného dodatku, ktorým dochádza k zmene rozvrhu práce súdu je zákonná a dovolená (§ 3 ods. 4 zák.č. 757/2004 Z.z.). Otec v prípade, že mal námietky voči osobe konajúcej sudkyne, mal možnosť voči novej zákonnej sudkyňi vzniesť námietku zaujatosti v zákonom stanovenej lehote, s riadnym odôvodnením (§ 59 a nasl. Civilného sporového poriadku), čo však neurobil, a preto takúto obranu, kde otec v rámci svojho podaného odvolania argumentuje porušením práva na zákonného sudcu z dôvodu, že nebol o zmene zákonného sudcu riadne oboznámený, musí odvolací súd vyhodnotiť ako bezpredmetnú.

25. Ďalším odvolacím dôvodom otca v rámci podaného odvolania častokrát zo strany otca opakovaným bola skutočnosť, že byt v ktorom počas celého konania žije matka s deťmi je jeho výlučným vlastníctvom, že hradí tieto náklady na bývanie so službami vo výške 109,- €/na 1 dieťa, keďže matka odmietla hradiť sebe aj deťom tieto náklady, čím týmto požadovala, aby to hradil on. Z jeho bytu sa matka nechce vysťahovať a ani ho hradí, chce ho užívať zadarmo, čím si uspokojuje svoje potreby bývania z výživy detí, ktoré je určené iba pre deti, pričom súd prvej inštancie pri určovaní výšky výživného nezohľadnil túto sumu vo výške 109,- €, a otec tieto výdavky za byt, v ktorom bývajú jeho deti a bývalá manželka riadne uhradza. V tejto súvislosti odvolací súd zo súdneho spisu zistil, že otec je zapísaný ako výlučný vlastník bytu č. XX, na X. poschodí bytového domu na I. ulici XX, v H., v ktorom v čase konania bývala matka spolu s dvoma synmi. Odvolací súd sa však k otázke, či otec je alebo nie výlučným vlastníkom predmetného bytu nechce v rámci tohto konania vyjadrovať, nakoľko odpoveď na túto otázku nie je podľa názoru odvolacieho súdu úplne jednoznačná. Preto zatiaľ odvolací súd vychádza zo skutočnosti, že otec je výlučným vlastníkom predmetného bytu, avšak túto skutočnosť môže spochybníť ešte bývalá manželka v rámci konania o vyporiadanie masy BSM, ktoré musí byť začaté podaním návrhu do troch rokov od právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva, t.j. do 07.05.2024. Otec v rámci svojho odvolania tvrdil, že z predmetného bytu sa musel vysťahovať z dôvodu, že ho napadol stredný syn (I. V. H.), a teda nemal možnosť predmetný byt užívať, preto je podľa otca potrebné zobrať do úvahy náklady, ktoré vynakladá za nájom (prípadne pranie, žehlenie), ktorý momentálne užíva. Na túto argumentáciu otca odvolací súd udáva, že skutočnosť, že otec mal byť svojím synom fyzicky napadnutý nevyplýva zo žiadnych predložených listinných dôkazov. Zo súdneho spisu nevyplýva, že by otec na syna podal napríklad trestné oznámenie za fyzické napadnutie. Navyše otec sa mohol prostredníctvom občianskoprávnej žaloby domáhať vypratania nehnuteľnosti, resp. neodkladným opatrením zákazu priblíženia a pod., tak aby súd nemal pochybnosť o tvrdeniach otca. Otec však žiaden takýto postup nezvolil, a preto má odvolací súd za to, že otec sa dobrovoľne a to v dôsledku vzájomných vyhrotených vzťahov odsťahoval z tejto nehnuteľnosti. O uvedenom svedčí podľa názoru odvolacieho súdu aj vyjadrenie matky nachádzajúce sa v súdnom spise č.l. 303, podľa ktorého sa otec z bytu odsťahoval dobrovoľne a nie pre napadnutie zo strany syna. Preto aj náklad, ktorý otec vynakladá v súvislosti s nájomom (žehlenie + pranie) nie je možné považovať za dôvodný, nakoľko násilie zo strany syna na otca v tomto ani v inom konaní (napríklad v trestnom konaní) preukázané zo strany otca nebolo. Pokiaľ ide o výšku výdavkov na byt v ktorom bývajú matka a dvaja synovia a ich následné započítanie na výživné, odvolací súd z obsahu spisu zistil, že dňa 30.09.2017 sa otec z predmetného bytu odsťahoval. Konanie v tejto veci začalo dňa 01.03.2018 podaním návrhu na súd zo strany matky. Z obsahu spisu taktiež vyplýva, že dňa 04.04.2018 nechal otec v tomto byte odpojiť elektrickú energiu a súčasne nechal otec z predmetného bytu odpojiť plyn. Obe tieto úhrady následne na to začala realizovať matka a to od 09/2018 uhradza matka elektrickú energiu a od 10/2018 uhradza plyn. Otec platil správcovi bytového domu na základe výmeru v marci 2018 sumu vo výške 242,39 € mesačne, následne od 01.04.2018 sumu vo výške 184,07 € mesačne a od 08/2019 bola otcovi určená výmerom suma 200,- € mesačne ako zálohová úhrada. Uvedenú sumu platil otec na tri osoby žijúce v byte (matka + 2 deti). V rámci spisu sa síce nachádzajú doklady

o jednotlivých zálohových platbách k predmetnému bytu, avšak tieto neboli potvrdené vyúčtovaním správcu o preplatkoch resp. nedoplatkoch, takže nezohľadňujú podľa názoru odvolacieho súdu úplné reálne výdavky otca viažuce sa k predmetnému bytu. Napriek uvedenému bolo potrebné započítať tieto úhrady zo strany otca za správu bytového domu, v ktorom bývajú deti otca a otec tieto výdavky reálne uhradza. Na základe uvedeného možno konštatovať, že za 1 mesiac bolo treba započítať sumu $242,39/3 = 80,80$ €, za mesiace 04/2018 až 07/2019 t.j. 16 mesiacov $184,07/3 = 61,36$ € a obdobie od 08/2019 do 07.05.2021 (t.j. deň právoplatnosti rozsudku 9 mesiacov $200,-/3 = 66,66$ €. Pri výpočte bolo potrebné zohľadniť počet osôb žijúcich v byte t.j. 3 osoby, pričom je bezpredmetné, že jednou z týchto osôb bola matka resp. bývalá manželka otca, nakoľko tieto výdavky uhradza otec v súvislosti s osobami žijúcimi v predmetnom byte a to bez ohľadu na to, či tieto úhrady vykonával v súvislosti s plnením vyživovacej povinnosti alebo bez akéhokoľvek právneho titulu. Inak povedané tieto úhrady otca na predmetný byt bolo potrebné zohľadniť v sume $1/3$ z daných platieb otca, nakoľko sa vzťahovali k trom osobám žijúcim v byte s tým, že k dvom deťom bolo možné tieto platby zohľadniť pri výške výživného. Z rozsudku súdu prvej inštancie však vyplýva, že napriek tomu, že súd prvej inštancie neurčil presnú sumu, ktorú otec v súvislosti s týmto bytom uhradza maloletým deťom, túto sumu súd prvej inštancie pri určovaní výšky výživného riadne zohľadnil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie totiž vyplýva, že „Súd C. O. U. D.Y. D. C. V. na G., Ž. I. H. G. I. D. H. Z. B. C. I. F. C. G. H. S.. Ak H. I. G. I. H. D. V. H., Y. H. I. I. I. C. D. T. U. G. H., súd H. F. D. D. D.....“.. Na základe uvedeného suma hradená otcom na poplatky spojené s bytom, ktorý užíval aj syn N. vo výške priemerne cca 65,- € mesačne, bola na maloletého pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti otca riadne započítaná, a preto táto námietka otca ohľadom nezapočítania sumy, ktorú otec vyčíslil vo výške 109,- € (podľa názoru odvolacieho súdu nesprávne) ako odvolacia argumentácia otca neobstoí. Do uvedenej sumy si otec nemôže započítať daň za byt t.j. jeho daňovú povinnosť, ktorá sa viaže výlučne k vlastníkovi bytu a túto musí otec hradíť bez ohľadu na to, či daný byt užíva alebo nie.

26. Otec taktiež v rámci svojho odvolania namietal, že súd prvej inštancie nezohľadnil skutočnosť, že matke sú na syna vyplácané rodinné prídavky a matka si uplatňuje daňový bonus. Je nepochybné, že matka má nárok na prídavok na dieťa, ktorý poberala na syna N. v roku 2018 vo výške 23,68 €, v roku 2019 vo výške 24,34 €, v roku 2020 vo výške 24,95 € a v roku 2021 vo výške 25,50 €. Otec správne v rámci podaného odvolania namieta, že výška tohto príspevku mala byť riadne započítaná rodičovi, ktorý uvedenú dávku pobera. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR z 19. marca 2018, sp.zn. 3 Cdo 88/2017 „Prídavok na dieťa je štátna sociálna dávka, ktorou štát prispieva rodičovi či inej oprávnenej osobe na výchovu a výživu nezaopatreného dieťaťa. I keď povinnosť prispievať na výživu maloletých majú predovšetkým rodičia a vyplácanie prídavkov na deti nenahradzuje plnenie tejto povinnosti, predsa len (aj úradmi alebo inštitúciami iných štátov) vyplácané rodinné prídavky (rodinné dávky, vyrovnávacie dávky alebo ich doplatok) môžu sčasti uhradiť odôvodnené potreby maloletého dieťaťa. Súd pri určovaní výšky výživného na maloleté dieťa musí preto prihliadať aj na to, do akej miery sú potreby maloletého hradené z takýchto zdrojov...“ Uvedené rozhodnutie NS SR však bolo prijaté v súvislosti s rakúskym sociálnym systémom, pričom predmetom konania boli dávky vo výške cca 10 x násobne vyššej oproti tej, na akú má nárok rodič zo slovenského sociálneho systému, a preto aj pri zohľadnení tohto názoru t.j. pri započítaní dávky na dieťa v hodnote cca 25,- € (t.j. 0,83 € denne) nie je možné v danom prípade objektívne určiť nižšie výživné zo strany povinného rodiča, nakoľko tieto dávky iba v zanedbateľnej miere pokrývajú odôvodnené potreby plnoletého dieťaťa. Pokiaľ ide o uplatnenie daňového bonusu na dieťa odvolací súd udáva, že daňový bonus si môže uplatniť daňovník na každé vyživované dieťa žijúce s ním v domácnosti, ktoré sa považuje za nezaopatrené dieťa podľa zákona č. 600/2003 Z. z. o prídavku na dieťa, pričom prechodný pobyt dieťaťa mimo domácnosti nemá vplyv na uplatnenie tohto daňového bonusu. Inými slovami, v danom prípade matke ako osobe, ktorá žije so synom v spoločnej domácnosti vznikla možnosť uplatniť si daňový bonus, samozrejme za splnenia ďalších zákonných podmienok. Daňový bonus však podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné zohľadniť pri určovaní výšky výživného tak, ako prídavok na dieťa a to z dôvodu, že daňový bonus nie je priamo vyplácanou dávkou, ale je to položka, ktorá sa môže za splnenia zákonných podmienok započítať do čistej mesačnej mzdy zamestnanca, ak ho uplatňuje mesačne (prejaví sa v mzde zamestnanca), alebo je možné znížiť si o daňový bonus daň v podanom daňovom priznaní alebo v ročnom zúčtovaní dane, napríklad u živnostníka. Odvolací súd na základe uvedeného musí konštatovať, že v danom prípade, sa daňový bonus vyplácaný matke takpovediac „pretavil“ do jej čistého zisku, nakoľko matka si o daňový bonus znížila daň v daňovom priznaní, a preto jej reálne vznikol vyšší zisk. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že keď súd prvej inštancie riadne zisťoval príjem matky, nepochybné zistil

príjem matky vyplývajúci z predloženého daňového priznania, ktorý zohľadňoval už vyplatený daňový bonus, a preto uvedený argument otca odvolací súd opätovne nevzhladol ako dôvodný.

27. Otec v rámci svojho odvolania namietal, že súd prvej inštancie nevypočul syna k otázkam, u koho syn chce bývať a aký má vzťah k rodičom a iné, a odmietol zisťovať názor maloletého syna, hoci otec zisťovanie názoru navrhoval napr. v podaní zo dňa 12.03.2019. Otec má za to, že v zmysle § 38 CMP bolo povinnosťou súdu zisťovať názor takmer dospelého zdravého muža (17 rokov) ako podstatnú skutočnosť, keďže toto konanie je konaním ex offa, v zmysle základných princípov podľa čl. 5 a 6 CMP, súd je aj viazaný medzinárodným Dohovorom o právach dieťaťa, ktorý ma prednosť pred zákonmi. Pokiaľ ide o uvedený argument otca odvolací súd uvádza, že názor maloletého dieťaťa, súd nemá za každých okolností povinnosť zisťovať. Zabezpečenie takého dôkazu t.j. výsluchu dieťaťa by bolo významné z pohľadu zverenia maloletého do starostlivosti toho - ktorého rodiča, respektíve v prípade sporu medzi rodičmi o tom, komu bude maloletý zverený do osobnej starostlivosti. Pokiaľ však z obsahu spisu vyplývalo, že rodičia sa na zverení maloletého syna do osobnej starostlivosti matky takpovediac dohodli, nebol dôvod zisťovať názor v tom čase maloletého N., nakoľko o uvedenom nebol medzi rodičmi spor. Takýto výsluch nie je zo strany súdu povinnosť realizovať, a teda realizuje sa iba v prípade, že vykonaním takéhoto dôkazu t.j. vykonaním výsluchu maloletého sa odstráni rozpor vo veci a ozrejmi sa skutočný stav. V prípade však, že medzi rodičmi nie je spor o tom, komu bude dieťa zverené do osobnej starostlivosti (otec od roku 2017 nežije s maloletým synom v spoločnej domácnosti), tak nie je dôvod predlžovať súdne konanie výsluchom dieťaťa k úprave jeho práv, a to hlavne za situácie, že o uvedenom sa rodičia takpovediac dohodli. Na základe uvedeného odvolací súd nevzhladol uvedený argument otca v rámci jeho odvolania ako dôvodný. Navyše odvolací súd dáva do pozornosti otca ustanovenie § 67 Civilného mimosporového poriadku, podľa ktorého na vady konania pred súdom prvej inštancie prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo sa však v danom prípade nestalo, a preto nebolo potrebné k uvedenej námietke otca prihliadnuť.

28. V rámci podaného odvolania otec poukázal na to, že súd prvej inštancie k jeho pôžičkám neprihliadol, pričom išlo o jeho nevyhnutný výdavok pomernej časti splátky pôžičiek rozpočítaný na kompletný počet členov rodiny (57,- €/mesiac) s odôvodnením, že „ G. G. D. Y. B.Č. G. U., Ž. D. I. C. C. V. D. Z. C. G. G., I. Z. I. C. C. M. súd T. S. Ú. D. M., Y. T. N. T.É. D..“. Odôvodnenie prvoinštančného súdu je nesprávne, nakoľko je podľa otca v rozpore aj s Judikatúrou (R. č. 85/1967, sp.zn. 4Cz 32/1967 zo dňa 24.03.1967), ako aj s ustálenou súdnou praxou súdov napr. (KS Trnava, sp.zn. 10CoP/15/2016). Otec poukázal na to, že pôžičky mu vznikli iba na úhrady základných potrieb celej rodiny pred rozvodom, (bývanie, strava, škola a školské potreby, oblečenie, školské obedy, domácnosť...), ktoré boli skonsumované členmi rodiny, teda aj maloletým, pretože druhý rodič - manželka odmietla vyživovať ich deti a prispievať do rozpočtu rodiny. Z toho vyplýva, že súd mal prihliadnuť v danom prípade na jeho odôvodnený výdavok dlhov pri určovaní výživného pomernou sumou vo výške 49,- € (65,50)/mesiac, priemer 57,- €/mesiac, keďže otec cudzími zdrojmi zabezpečoval základné životné potreby celej 4-člennej rodiny, ktoré členovia rodiny spotrebovali, prostriedky nepoužil na zväčšenie jeho majetku ani na luxus. Splátky úverov a pôžičiek rozpočítal a spriemeroval na počet členov rodiny, čiže $196,50 \text{ €} / 4 (3) = 49,10 \text{ €} (65,50) / 1 \text{ osoba/mesiac}$. Na uvedené odvolací súd uvádza, že otec sa odsťahoval zo spoločnej domácnosti dňa 30.09.2017. Z obsahu spisu a to konkrétne z čl. 226 vyplýva, že prvú pôžičku si zobral otec v roku 2013 ako finančnú pomoc na úhradu kontokorentného úveru. Zo zmluvy o pôžičke vyplýva, že otec mal možnosť predmetnú pôžičku splácať buď v splátkach alebo naraz do 31.12.2022. Následne otec uzavrel ešte 4 zmluvy o pôžičke a to dňa 03.10.2017, dňa 01.02.2018, dňa 08.05.2018 a dňa 29.08.2018 (čl. 228 - 231). Z uvedeného vyplýva, že všetky zostávajúce zmluvy o pôžičke boli zo strany otca uzavreté v čase po odsťahovaní sa otca zo spoločnej domácnosti. Z predmetných zmlúv o pôžičkách taktiež vyplýva, že uvedená pôžička bola poskytnutá za účelom úhrady dočasného bývania, z dôvodu, že dlžník bol nútený opustiť svoje bývanie. Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že tvrdenia otca, že uvedené pôžičky boli použité výlučne na úhrady potrieb rodiny odvolací súd nevzhladol ako pravdivé, nakoľko všetky pôžičky (okrem jednej pôžičky vo výške 800,- € z roku 2013) boli otcom čerpané potom, ako otec opustil spoločnú domácnosť, o čom okrem iného svedčí aj účel vymedzený priamo v zmluvách o pôžičke. Na tento argument otca odvolací súd taktiež neprihliadol.

29. Otec v rámci svojho odvolania uviedol, že súd prvej inštancie vychádzal pri určovaní výšky výživného z jeho čistého mesačného priemerného príjmu vo výške 1.082,- € (č.1. 112), čo je nesprávne, lebo mal vychádzať z priemernej mesačnej čistej mzdy vo výške 1.050,- € (č.1. 112), pretože priemerný čistý príjem vo výške 1.082,- € je navýšenou sumou o dávky poskytnuté z nemocenského poistenia

kvôli krátkodobej PN v mesiaci 04/2018. Dávku nemocenského poistenia, ktoré nemožno započítať do čistej mzdy, pretože dávka nie je príjmom zo závislej činnosti v zmysle § 118 ods. 2) Zákonníka práce. Odvolací súd k uvedenému argumentu otca uvádza, že pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti je potrebné brať do úvahy priemerný mesačný príjem otca a to bez ohľadu na to, či obsahuje dávky poskytnuté z nemocenského poistenia. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé ani jasné, prečo by uvedené dávky poskytnuté z nemocenského poistenia nemohli byť riadne započítané do priemerného mesačného príjmu otca. Práve uvedená dávka pokrýva príjem otca, na ktorý počas práceneschopnosti nemá nárok. Každému sa totiž niekedy môže stať, že je práceneschopný (aj dlhšie obdobie), a preto je prirodzené, že súd pri zisťovaní výšky príjmu povinného rodiča musí zohľadniť priemerný príjem toho - ktorého rodiča, ktorý môže obsahovať aj dávky poskytnuté z nemocenského poistenia. Rozhodovacou praxou jednotlivých súdov sa uvedené skutočnosti bežne zohľadňujú, nakoľko práve dávky poskytované z nemocenského poistenia nahrádzajú príjem chorého rodiča. Z predmetného spisu konkrétne z č.l. 1014 vyplýva, že čistý t.j. priemerný netto príjem otca za rok 2019 bol vo výške 1.194,- €, preto odvolaciemu súdu nie je zrejmé, prečo otec v rámci odvolania uvádza súdu výške 1.050,- €. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd tieto argumenty otca ohľadom nezapočítania náhrady za nemocenské poistenie nepovažuje za dôvodné.

30. Odvolací súd uvádza, že nemá priestor vyjadriť sa ku všetkým argumentom otca uvedených v rámci podaného odvolania, a preto zaujal stanovisko iba k tým argumentom otca uvedených v rámci odvolania, ktoré považoval za dôležité. Zostávajúce argumenty otca uvedené v rámci podaného odvolania podľa názoru odvolacieho súdu neboli pre určenie výšky vyživovacej povinnosti rozhodujúce. Odvolací súd v závere uvádza, že na základe riadne zisteného skutočného stavu veci súdom prvej inštancie má zato, že výživné určené súdom prvej inštancie na maloletého t.č. plnoletého N. zohľadňuje schopnosti a možnosti otca plniť si súdom určenú vyživovaciu povinnosť, a súčasne aj reálne výdavky na maloletého t.č. plnoletého N.. Odvolací súd zdôrazňuje, že v danom prípade otec okrem bytu, ktorý má vo svojom výlučnom vlastníctve (bez zaťaženia úverom) vlastní aj podiely na pozemkoch, ktoré síce nie sú veľmi bonitné, avšak zohľadňujú vyššie majetkové pomery otca. Okrem vyššie uvedeného je potrebné poukázať na to, že otec si ako nadštandard platí zdravotnícke ošetrovanie v spoločnosti C. vo výške 309,- € mesačne, taktiež si otec hradí vysokú školu s ročným poplatkom vo výške 1.000,- €, a to napriek tomu, že už jednu vysokú školu otec má vyštudovanú. Celkový životný štandard otca svedčí o tom, že má dostatok finančných prostriedkov na to, aby hradil výživné na svojho plnoletého syna vo výške 200,- € mesačne. Tak, ako bolo vyššie uvedeného odvolací súd spolu so súdom prvej inštancie zohľadnil skutočnosť, že otec prispieva na syna aj úhradou bývania vo výške cca 65,- € t.j. a teda celkové výživné spolu predstavuje spolu 265,- €. Vzhľadom na to, že otec prispieval v rozhodnom období dobrovoľne formou úhrady bývania plnoletému synovi nebolo potrebné samotným výrokom určiť vyššiu sumu, ako sumu vo výške 200,- € mesačne. Pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti určenej súdom prvej inštancie boli zohľadnené všetky skutočnosti, ktoré boli rozhodné pre jej určenie. Vzhľadom na to, že z bežného výživného sa stalo už výživné zaostalé (s poukazom na právoplatnosť výroku o rozvode manželstva) bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zmeniť. Rovnako bolo potrebné zmeniť výrok o zaostalom výživnom, nakoľko medzičasom nadobudol právoplatnosť výrok o rozvode manželstva bolo potrebné určiť zaostalé výživné za obdobie 01.03.2018 do 07.05.2021 t.j. do času právoplatnosti výroku o rozvode manželstva. Súd prvej inštancie zistil, že otec bol za obdobie od 01.03.2018 do 01.12.2019 povinný doplatiť zročné výživné vo výške 2.100,- € (z dôvodu, že otec platil mesačne výživné vo výške 100,- €). A teda zostávajúci čas odvolací súd vypočítal zročné výživné za obdobie od 01.12.2019 do 07.05.2021 t.j. 18 mesiacov a 7 dní t.j. $200 \times 18 = 3.600,- \text{ €} + 200/31 = 6,45 \text{ €} \times 7 \text{ dní} = 45,15 \text{ €} + 2.100,- \text{ €}$ t.j. spolu sumu vo výške 5.745,15 €, ktorú je otec povinný zaplatiť plnoletému synovi do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odvolací súd preto výrok týkajúci sa zročného výživného s poukazom na zmenu skutočného stavu veci zmenil, pričom vychádzal z nezmeneného skutočného stavu veci a otca zaviazal na úhradu aktuálne dlžného výživného. Ak otec medzičasom uhradil predmetné výživné, bude vecou povinného t.j. otca, aby oprávnenému (plnoletému N.) riadne preukázal úhradu celej časti výživného za uvedené obdobie.

31. Odvolací súd súčasne uvádza, že predmetom tohto konania bolo posúdenie iba zaostalého výživného na plnoletého N. za obdobie od 01.03.2018 do 07.05.2021. V prípade, ak má plnoletý syn N. za to, že je potrebné jeho vyživovaciu povinnosť určiť do budúcnosti t.j. počas obdobia, pokiaľ nebude schopný sám sa živiť, musí si takýto návrh o určenie výživného voči otcovi podať na príslušnom súde sám. V rámci nového konania o určenie výživného potom môžu byť zohľadnené aj skutočnosti týkajúce sa zmeny bývania plnoletého N. a jeho zvýšených výdavkov.

32. Záverom odvolací súd zdôrazňuje, že obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

33. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

34. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

35. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 52 C.m.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, pretože ide o konanie, ktoré bolo možné začať aj bez návrhu.

36. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).